

lade dem gaae ud. — Det af to ærede Rigsdagsmænd (S. Andersen og R. Pedersen) under Nr. 53 stillede Forslag til samme Paragraph skal jeg tillade mig at anbefale, idet jeg troer, at det er at foretrække for Lovudkastets Bestemmelse.

Albertsen: Det er ganske vist, som den ærede sidste Taler bemærkede, at det af mig stillede Forslag under Nr. 45 gaaer ud paa ganske og aldeles at forbyde Afbrændingen i Tidsrummet fra 1ste Juli til 15de September. Det er jo saa, at det er den Tid af Aaret, der i Almindelighed er tørrest, og derfor meest farlig for en saadan Afbrænding. Den Bestemmelse, som findes i den sidste Deel af Paragraphens første Stykke, og som jeg ønsker skulde gaae bort, har vel et lille Sikkerhedsmiddel; men det er ikke tilstrækkeligt. En saadan Afbrænding efterlader, naar det er meget tørt, ganske tørre Tressler, som Flammerne meget let gaae hen over, og det er saameget mere farligt, som Flammerne, naar de ere borte, efterlade Ild i Grunden, som meget vanskeligt lader sig slukke paa den Aarstid. Der er endnu et andet Hensyn, hvorfor jeg ønsker, at Afbrændingen i den Tid bliver forbuden. Det er nemlig vist, at i den Deel af Thyland, hvor den foregaaer, er Kornet noget silbigere end i andre Dele af Landet. I den Maaned, Skjydningen, som man kalder det, foregaaer, den Tid, da Kornet styder Af, er det ønskeligt, at det faaer Bæde; men nu er det antaget, at denne Afbrænding er Aarsag til, at Skyerne fordeles, og at den ønskede Regn udebliver. Hvorvidt dette virkelig forholder sig saa eller ikke, skal jeg lade være usagt; men det er en udbredt Mening der paa Egne, og jeg har antaget det Samme. Gaaer man længere hen i det samme Tidsrum, da Kornet staaer Modenhed nær, er det igjen udsat for, naar Ilden gaaer ud over Grændsen, at blive antændt, og paa denne Maade ere ofte Kornagre gaaede tabte. — Ved det andet af mig opstillede Forslag under Nr. 47 har jeg søgt at komme det Vedstaaende noget nærmere, end jeg har fundet det

i Paragraphen. Jeg kan nemlig ikke forlige mig med den Tanke, at En kunde frie sig for Ansvar, derved at han underkastede sig de Bestemmelser, som denne Paragraph indeholder, navnlig de Forskrifter, som maatte gives af Brandfogden, hvem der her er givet en grumme stor Magt, og at Naboen da ikke skulde kunne gjøre sin Erstatningsret gjældende. Det forekommer mig, at naar En ved en Antænding, der jo er ganske forsætlig, gaaer hen og ødelægger ikke saa Lidet for sin Nabo, er det ubilligt, at denne ikke skulde kunne faae Erstatning derfor. Vel er der en Bestemmelse i Paragraphen, hvorefter Brandfogden og andre Vedkommende kunne blive idømte Bøder fra 1² til 100 Rd.; men dette kan kun lidet hjælpe den Paagjældende, som har lidt Skaden. Dette er Aarsagen, hvorfor jeg har stillet Forslaget, og jeg skulde meget ønske, at det maatte blive vedtaget. Bliver Paragraphen staaende uforandret, vil den efter min Mening mange Gange slet ikke kunne følges, og det er i mine Tanker ikke rigtigt at skrive Love, som man kan forudsæe, at det vil være meget vanskeligt, om ikke umuligt, at følge. Det seer ud for mig, som Paragraphen, naar den vedtages i den Skikkelse, som den har fra Regjeringen, næsten vil indeholde et reent Forbud mod al Afbrænding.

Rjar: Da ogsaa jeg har noget Kjendskab til Hebeegne og navnlig Afbrænding af Tørve-, Mosejord og Lyng, hvorom der er Tale i Lovudkastets § 25, og da min ærede Ven for Viborg Amts 3die Valgkreds (Albertsen) har stillet et Forslag, som efter min Formening er saa skarpt, at jeg næsten tør sige, at han derved vil umuliggjøre en slig Afbrænding, saa maa jeg, hvor ondt det end gjør mig, meget protestere imod et saadant Forslag og meget bede det ærede Thing overveie, hvor stort Indgreb derved gjøres i Befolkningens Ret til at fortsætte sin Virksomhed ved Agerbruget ved en saadan Afbrænding, især da det er en almindelig Mening i de Egne, hvor saadan Afbrænding finder Sted, at Jorden derved frugtbargjøres.